

Ο Άγιος Νεομάρτυς Χατζή - Θεόδωρος

Αγιορείτης Άγιος

Μαρτύρησε στις 30 Ιανουαρίου το 1784 στη Μυτιλήνη

Ο άγιος καταγόταν από τη Μυτιλήνη, ήταν έγγαμος, είχε και παιδιά. Κάποια μέρα θύμωσε για κάποιο γεγονός που του συνέβη, αρνήθηκε τον Χριστό και έγινε μουσουλμάνος.

Όταν συναισθάνθηκε τι είχε κάνει, μετανόησε, έφυγε από την πατρίδα του και πήγε στο Άγιο Όρος. Εκεί έμεινε αρκετό χρονικό διάστημα, εξωμολογήθηκε, έκανε τον κανόνα του, χρίσθηκε με το Άγιο Μύρο και μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων. Κατόπιν με την ευχή του πνευματικού επέστρεψε στην πατρίδα του. Πήγε στον δικαστή και τον ερωτά:

- Αν κάποιος αδικηθεί ή εξαπατηθεί, μπορεί να πάρει πίσω το δίκιο του;
- Βεβαίως μπορεί, του αποκρίθηκε ο δικαστής.

Και ο άγιος του απάντησε:

-Εγώ είχα την πίστη μου, που είναι καλό και καθαρό χρυσάφι, σκοτίστηκε ο νους μου από τον διάβολο, εξαπατήθηκα, την άφησα και πήρα τη δική σας για καλύτερη. Τώρα ήρθα στον εαυτό μου και βλέπω ότι η δική μου πίστη είναι το καλό μάλαμα και η δική σας είναι χαλκός.

Λέγοντάς τα δε αυτά βγάζει αμέσως το σαρίκι που φορούσε, το πετάει μπροστά στον δικαστή και βγάζει από τον κόρφο του ένα μαύρο σκούφο και τον φοράει. Μόλις τ' άκουσε αυτά ο δικαστής του λέει απορημένος:

- Μπρε τρελλέ, τι κάνεις; βγήκες από τα λογικά σου;
- Όχι, του απαντά ο άγιος, είμαι στον εαυτό μου και γνωρίζω τι κάνω.

Τότε ο δικαστής διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή και στη συνέχεια τον έφερε μπροστά του και δεύτερη και τρίτη φορά και προσπαθούσε με πολλούς τρόπους να τον επιστρέψει στο ισλάμ. Βλέποντας όμως ότι παρέμενε σταθερός και ακλόνητος στον Χριστό, εξέδωσε μεν καταδικαστική απόφαση, τον έστειλε δε και στον αγά του τόπου. Ο αγάς προσπάθησε κι αυτός με πολλούς τρόπους, κολακείες και υποσχέσεις να τον μεταστρέψει αλλά στάθηκε αδύνατον. Ο άγιος παρέμενε σταθερός και απαντούσε με τα ίδια λόγια: Γελάστηκα, έδωκα την πίστη μου, το καλό μάλαμα και πήρα τη δική σας, το μπακίρι. Τώρα ήρθα στα λογικά μου και ομολογώ ότι είμαι Χριστιανός, Θεόδωρος το όνομά μου.

Τότε τον άρπαξαν οι δήμιοι, τον έδειραν σκληρότατα, τον χτύπησαν με μια μαχαίρα στον μηρό και τον γκρέμισαν από τη σκάλα του Σαραγιού. Τον σήκωσαν έπειτα και τον οδηγούσαν στον τόπο της εκτέλεσης χωρίς εκείνος να προβάλλει την παραμικρή αντιλογία. Αντιθέτως είχε χαρούμενο πρόσωπο και συνομιλούσε με τους δημίους του, ώστε νόμιζε κανείς ότι ο θάνατος δεν ήταν γι' αυτόν θάνατος αλλά ζωή.

-Έχεις καταλάβει; του λένε. Θα σε κρεμάσουν.

Κι εκείνος τους απαντά με χαρά:

-Και που είναι το σκοινί;

Οι δήμιοι του έδωσαν αμέσως το σκοινί. Το πήρε, το φίλησε και το πέρασε στον λαιμό του.

-Τώρα πηγαίνατε με όπου θέλετε.

Μπροστά πήγαινε ο ντελάλης και φώναζε:

-Όποιος αρνείται την πίστη του αυτά παθαίνει.

Τον οδήγησαν στο Παρμάκ Καπί, όπου, αφού προσευχήθηκε, ζήτησε συγγνώμη από τους παρισταμένους Χριστιανούς και ανέβηκε σε μια πέτρα παραδίδοντας τον εαυτό του στους δημίους, οι οποίοι τον απαγχόνισαν.

Το άγιο λείψανο του μάρτυρος το έριξαν στη θάλασσα. Όμως η θάλασσα, μετά από λίγες ημέρες, το έβγαλε έξω. Έτσι οι Χριστιανοί ζήτησαν άδεια και το ενταφίασαν στον Ι. Ναό Αγίου Ιωάννου στο Μόθωνα.